

DOLNOSLIVENSKÝ ZPRAVODAJ

1/2020

Foto: Nově vybudovaný sociální byt 2+1 nad poštou

Vážení spoluobčané,

hlavním tématem minulých měsíců byla pandemie koronaviru, kterou jsme u nás díkybohu zdárně přestáli, alespoň tedy tuto etapu. Uvidíme, jaký bude další vývoj, ale už teď víme, že u nás občanská soudržnost funguje a že v těžkých dobách jsme schopni si pomoci. Tímto chci poděkovat všem občanům, kteří během pandemie byli ochotni věnovat své volné chvíle a nést i finanční náklady pro pomoc ostatním. Víme také, že žádná velká pomoc zvenčí nepříjde a postarat se o sebe musíme především sami.

Zcela se zastavil kulturní život v obci, a tak se pomalu vracíme k tradičním akcím jako volejbalový turnaj, motorkářský sraz, Svatováclavský běh a brigáda Uklidme Česko. Letos nám přibude slavnostní otevření rybníků ve Slivínku. Tato stavba byla částečně financována z dotace Středočeského kraje, a proto je slavnostní otevření povinností, ale i bez této podmínky bychom rádi dokončený areál oficiálně představili veřejnosti. Kolem rybníků až na náves do Slivínka vede nový chodník, jako další le-

tošní dokončená investiční akce, ta byla dotována z Evropské unie, Integrovaného operačního programu. Ze stejného programu je dotován sociální byt nad poštou, který byl rovněž dokončen a zkolaudován a bude sloužit od července prvním nájemníkům. Bez dotací bylo provedeno odbahnění rybníka Kal a zpevnění břehů. Pandemie sice investiční akce zbrzdila tak, že se nám všechny seběhly v jeden okamžik, ale zdárně bylo vše dokončeno. Mimoto se naskytla výhodná koupě ojetého hasičského vozidla, obec tedy pořídila pro JSDH zásahové vozidlo, se kterým už mohou reálně při zásazích pomáhat. Rozpočtem obce jsme tedy letos zahýbali, a proto se v druhém pololetí už omezíme jen na menší akce v řádu statisiců a plánování dalších projektů, než načerpáme síly a finance do dalšího rozvoje.

Další významné investice, které v DS probíhají, sice nejsou financovány z obecních prostředků, ale mají pro obec taktéž velký význam. Jednou z nich je kompletní rekonstrukce vodojemu u hřbitova, která

bude dokončena ke konci července. Během stavby je voda čerpána do náhradní menší nádrže, může se tedy krátkodobě stát, že vody je nedostatek nebo se v ní objevuje rez. Novým vodojemem dojde k odstranění těchto nepříjemností. Největší investicí za poslední desítky let na území naší obce je velkokapacitní kravín, který vybudovalo ZD Mečeříž. Z dálky vypadá jako jednoduchá hala beze stěn, uvnitř je však propracovaný systém péče o dobytek využívající nejmodernější technologie pro produkci mléka.

Obecní majetek zdárně rozšiřujeme a v souvislosti s tím si zastupitelstvo obce uvědomuje, že s každou další dokončenou investicí nastává fáze péče a údržby a na tu bychom se chtěli soustředit také v druhém pololetí. Nastavit ji tak, aby byla udržitelná, a pak v tomto duchu pokračovat v dalších letech. Jak tady každoročně opakují, bez Vás, občanů, to nepůjde. Pečujte tedy prosím o své předzahrádky, když už někde zeleň obce je a nepečujete o ní, alespoň ji neničte a určitě nikomu ruka neupadne, když sebere papír od nanuka, co mu leží u nohy nebo přiletěl před dům. Jinou věcí je přístup dětí a žáků, ovšem kolikrát i dospělých, který je dle mého názoru často až drzý, když vidí obecní pracovníky, jak o náves nebo sokolovnu pečují, a nepořádek jim dělají za zády jak naschvál. Zde jsem zastáncem ostřejší domluvy a není určitě třeba čekat a řešit přes obecní úřad každý odpadek, ale upozornit dotýcného přímo na místě, což má největší efekt. Máme krásnou obec, což se projevuje i na rostoucím počtu zájemců o bydlení u nás, tak ať si látku udržíme.

Přeji všem krásné pohodové léto a dlouhé prázdniny.

Luboš Rambousek

INFORMACE PRO OBČANY

Společenská kronika

Narození

Matyáš Karpeta 31. prosince 2019

Jakub Gautsch 26. ledna 2020

S radostí je vítáme do naší obce a přejeme jim hodně štěstí, zdraví a lásky.

Úmrtí

Hana Hanžlová, 29. listopadu 2019, 85 let

Milada Dvořáková, 12. února 2020, 90 let

Gizela Ňorbová, 7. dubna 2020, 89 let

Lukáš Nový, 17. dubna 2020, 25 let

Karel Vavřínek, 7. června 2020, 88 let

Pozůstalým chceme vyjádřit upřímnou soustrast.

Plánované kulturní akce

› 2. 8. 2020

Chrámový koncert

› 8. 8. 2020

Tradiční turnaj smíšených trojic v plážovém volejbale

› 22. 8. 2020

Motorkářský sraz (viz článek TCB)

› 12. 9. 2020

Slavnostní otevření rybníků ve Slivínku

› 28. 9. 2020

Svatováclavský běh

› září – říjen

Uklidme Česko = úklid obce, termín bude upřesněn

Dovolená lékaři

MUDr. Hana Volfová

dětská praktická lékařka:

29. 6. - 7. 7., 13. 7. - 24. 7., 31. 8. - 11. 9. 2020

MUDr. Zdenka Lojdová

dětská praktická lékařka: 3. - 14. 8. 2020

zdroj: www.zdravotniregistr.cz

MUDr. Kovaříková

praktická lékařka pro dospělé: 6. - 17. 7. 2020

(ordinace zcela uzavřena), zástup -

MUDr. Kmentová, tel. 326 316 332 Benátky n. Jiz.

Plánujeme

- výstavba parkoviště u hřbitova
- rozmístění získaných soch v Sokolském parku
- projektová dokumentace na chodníky ve Slivínku od křižovatky směrem na Horní Slivno, vč. řešení bezpečnosti křižovatky, kontejnerového stání a zastávky autobusu

Právě se realizuje:

- projektová dokumentace na chodníky od pošty směrem ke Krop. Vrutici

Jednání zastupitelstva:

27. 8., 29. 9., 27. 10., 24. 11., 17. 12. 2020

vždy od 18 hodin

na Obecním úřadě v Dolním Slivně.

1. PTS Táborník

V době Coronavirové situace jsme se nemohli scházet, proto vedoucí šli roušky, jak pro obec Dolní Slivno, tak i pro město Benátky nad Jizerou. Ústředí Pionýra nám dodalo látku s pionýrskými motivy. Pod našima rukama tak vzniklo velké množství roušek na pomoc proti pandemii.

Od 20. května se konečně už zase scházíme a snažíme se vynahradiť si čas, co jsme se neviděli. Sice musíme dodržovat hygienická opatření vydaná hlavní hygieničkou, ale nikomu to nevadí. Hrajeme hry, u kterých

se smíchy popadáme za břicho, hledali jsme poklad a malovali sádrové sošky. Školní rok nám pomalu končí a jsme rádi, že i letos ho můžeme zakončit soutěží a opékáním buřtů. S vedoucími jsme se na oslavu ukon-

čení sezóny sešli již v polovině června – přijel i náš hlavní vedoucí z MB a další kamarádi z jiných oddílů. Společně jsme upekli kytu a podpořili jsme naši pěknou obecní hospůdku ☺

Za 1. PTS Táborník Kamila Podolská

Klub žen 50+

V obecní knihovně jsme stihly přivítat nový rok 2020, oslavit svátek Tří králů, popřát několika ženám k svátku a narozeninám a samozřejmě vypůjčit nějaké pěkné čtení na zimní dny. Ještě jsme se společně zúčastnily únorového obecního Masopustu - některé v masce v průvodu, jiné před svým domem s občerstvením. A pak vše skončilo. Život v Česku zastavil koronavirus. Všechny patříme do rizikové skupiny a také nejsme úplně zdravé. Zavřely jsme se doma, děti se o nás podle nutnosti staraly, nakupovaly a obstarávaly jiné záležitosti. Knihovna byla pro všechny uzavřená. V době, kdy píšeme tento příspěvek, již dochází k uvolňování hygienických opatření, a my se už velmi těšíme na společná setkávání v knihovně, na naplánovaný vý-

let na září a na akce obecního úřadu a dalších spolků, které se snad podaří uspořádat.

SDH Dolní Slivno

Rok 2020 nám začal netradičně, asi jako každému. Spousta našich plánů byla totiž zrušena nebo pozastavena nouzovým stavem v ČR (příprava pálení čarodějnic, májka, příprava na závody, pravidelné schůze dětí i nás všech....)

AKCE

V únoru jsme však ještě stihli připravit šatlavu na Masopust a pořádat Hasičský ples, který jako každoročně zakončoval plesovou sezónu. Míchaly se na něm hasičské drinky, byla bohatá tombola a o půlnoční překvapení se postaralo baletní vystoupení hasičů. Letos byl také poprvé ples moderován (díky Járo) a během večera se soutěžilo. V některých se dokonce probudilo tzv. „básnické střevo“.

Musíme tedy neskromně říci, že se akce povedla, a to především díky vám, že jste nás přišli podpořit. Doufáme, že jste se stejně jako my dobře bavili.

Zde přikládáme k pročení některé z básní :

Kdo to cvičí na hřišti?

slivenští hasiči.

To jsme rádi, že je máme,

dnes si s nimi užíváme.

Ples se vyvedl, vážení,

vidím samé hemžení.

Hezký tanec, pěkné pití,

Dolní Slivno - místo k žití

(vítězná)

Hasiči, hasiči,

krásný bál máte.

Připijím na zdraví, at stále úspěchy máte.

A novou mládež si vychováte,
díky tomu, medaile získáte.

Když domy a lesy hoří,
hasič ze Slivna Dolního běží.
Běží, pak jede s Máňou v čele,
k požáru se vrhne směle.
A hadici namíří,
voda tryská, oheň syčí,
slivenští hasiči radostí křičí.

NOVÝ ČLEN SBORU

V květnu tohoto roku jsme díky naší obci mohli přivítat nového člena sboru. K naší Máně přibýlo totiž z SDH Šestajovice vozidlo LIAZ 101 CAS25K alias „Líza“, která před 12-ti lety prošla kompletní opravou a byla řádně garážovaná.

ZÁVODY

Na sobotu 20. 06. 2020 jsme byli pozváni na hasičské závody „O pohár starosty“ do Horního Slivna. Sice nebyl čas na přípravu, ale i přesto jsme se rádi zúčastnili a na závody vyrazili. Děti dokonce závodily ve dvou družstvech a umístily se na 8. a 9. místě. A naši chlapi? Ti skončili na bramborovém 4. místě.

DĚTSKÝ DEN

A co nás čeká dále? V září pro vás chystáme netradiční dětský den. Prozradíme jen, že se bude na co těšit....

Do té doby vám přejeme krásné prázdniny plné sluníčka a odpočinku
Vaši SDH

TCB Motorkáři od Dvou Hřbitovů

Vážení a milí spoluobčané,

po delší době jsme zase dostali prostor podělit se s Vámi o dění v našem klubu. Vzhledem k situaci, která nastala, se toho moc dát nemohlo, a i my jsme museli se smutkem konstatovat, že se letošní sraz v našem pravidelném termínu konat nebude. Rádi bychom akci na tento rok nezrušili, ale posunuli, a to na 22.8. 2020. Sraz bude v trochu komornějším duchu, ale o oblíbené kapely určitě nepřijdete. V lednu jsme jako motorkáři pomohli s přípravou obecního plesu, který se moc povedl, a poté to již byla samá Corona... Počasí se nám též k našim pravidelným vyjíždkám moc nezadařilo, my čekali teplo a zatím přišel déšť...

Děkujeme za vaši podporu, těšíme se na viděnou nejpozději 22. srpna a s přáním hezkého bezvirového léta

Vaši Motorkáři od dvou hřbitovů. TCB.

MŠ Dolní Slivno

Vzhledem ke složité situaci, která se nevyhnula ani mateřské škole, tentokrát přispějeme do Zpravodaje jen několika řádky.

Mateřská škola se uzavřela od pondělí 16.3. 2020 a znovu se do školky mohly děti vrátit až 1.6. 2020 na Den dětí.

Během této doby, kdy byly dveře školky dětem zavřeny, jsme ovšem nezaháleli a do školky i nadále pár dní v týdnu docházeli. Měli jsme zde malíře, a tak nás čekal veškerý úklid prostor, dezinfikovali jsme hračky, dětem jsme objednali na zahrádku nové lavičky, slunečník a zahradní domek. Za tyto věci jsme touto cestou chtěli poděkovat jak vedení školy, tak obci. Děkujeme!

Během uzavření mateřské školy proběhl také zápis na nový školní rok. Přihlásilo se celkem sedm dětí na nabízená tři místa. Bohužel jsme museli odmítnout tři děti z Horního Slivna. A pro uspokojení všech dětí ze spádové oblasti jsme požádali na Krajské hygienické stanici o navýšení kapacity na 14 míst po dobu dvou let. K radosti všech nám „hygiena“ tuto výjimku povolila a nyní čekáme jen na vyjádření krajského úřadu.

Další věc, kterou jsme během uzavření zvládli, bylo zajištění sběrné popelnice na přepálené rostlinné oleje. Pokud by nám olej chtěli přinést i ostatní (nejen rodiče s dětmi z MŠ), budeme velmi rádi!

A co nás čekalo na konci školního roku?

24.6. jsme vyjeli společně s prvním stupněm základní školy na výlet do ZOO v Liberci. Děti i my jsme se velice těšili. Byl to přeci jen náš první velký výlet!

Dále jsme se rozloučili s našimi předškoláky, které s čistým svědomím posíláme do lavic první třídy. Jsou to všechno velcí šikulové.

Čeká nás ještě vyhlášení nejlepšího sběrače starého papíru. Odměna samozřejmě nemine nikoho, kdo se do sběru starého papíru zapojil.

Mateřská škola bude otevřena pro přihlášené děti ještě celý červenec a v srpnu si už děti budou užívat prázdnin.

Tímto i my přejeme všem krásné léto plné sluníčka a pohodových dní.

Ivča, Míša, Jindra a děti z MŠ

Vojáci bojující v 1. světové válce za císaře pána

Po skončení Velké války byla vyzdvižována chrabrost legionářů jako spolutvůrců Československa. Ale co ti vojáci, kteří si také prošli peklem válečného běsnění, ale až do poslední chvíle zůstali věrni přísaze, kterou dali císaři pánu? Na ty se jaksí zapomnělo. Kdo by jim tehdy poděkoval? Vždyť to, co bylo spjato s habsburskou monarchií, nebylo dobré pro nově se utvářející Československo.

Uvádí se, že ze zemí Koruny české bylo do císařské armády odvedeno během 1. světové války 1,4 milionů mužů. Z nich každý desátý voják padl. V některých zdrojích se dokonce píše, že počet obětí, které zemřely přímo na frontě, nebo později na následky zranění, byl ještě vyšší a dosahoval až 300 tisíc. Jen pro srovnání – z 90 tisíc legionářů jich zahynulo 5,5 tisíce, což je procentuálně výrazně méně.

Z Dolního Slivna odešlo do války 86 mužů, z nich v boji padlo 7, na následky zranění zemřelo 11 a 2 zůstali nezvěstní. Do legií jich vstoupilo 7, ale až poté, co byli nejdříve internováni v zajateckých táborech. Vybrané řešení jim umožnilo změnit svůj osud.

Je známo, že habsburská monarchie po staletí vychovávala lidi k poslušnosti, a proto muži odcházeli do války se samozřejmostí. Měli pocit, že účast v armádě je jejich povinností a rakousko-uherské šedomodré uniformy ušité z odolného sukna oblékali dobrovolně.

Důležitou a početnou část armády tvořili pěšáci. Mezi ně byla začleněna většina slivenských mužů. Pro pěšáka byly důležité dobré a pohodlné boty. Mohl si vybrat z dvaceti velikostí. Měřila se nejen délka chodidla, ale i jeho šířka. Sahaly po kotníky a aby dlouho vydržely, byly podrážky chráněny 40 železnými cvočky a podpatek byl opatřen železnou podkůvkou. Jejich velkou nevýhodou byla tuhost. Nedílnou součástí uniformy byl i opasek se znakem císařského orla a tradiční látková čepice, která byla v druhé polovině roku 1916 nahrazena ocelovou přilbou. K polní výstroji každého vojáka patřila k opasku zavěšená sumka na puškové náboje a bodák. Mošna se nosila křížem přes tělo na levém boku a v ní byly uloženy kuřácké potřeby, zabalený příbor, sáček s věcmi na údržbu zbraně, polní láhev a dávka potravin. Do brašny na náboje se jich vešlo 80 kusů a počítalo se i s rezervou. K výbavě patřila pěti-ranná opakovací puška. Veškerý majetek vojáka, který nebyl nutný k boji, se musel vejít do torny – tlumoku z telecí kůže. Voják v ní měl uloženo rezervní spodní prádlo a košili, šátek, kapesník, náhradní potraviny (suchary, konzervy), jutový pytel, kosočtvercový stanový dílec se třemi kolíky, rezervní lehčí boty, kartáč na šaty, šicí soupravu s nitěmi, jehlami a náhradními knoflíky. Zbylo místo i na osobní věci, kterých ale bylo poskrovnu. Na torně byla pověšena jídelní miska s víčkem a polní lopatka, nahoře byl v letních měsících stočený plášť. V roce 1915 došlo k úpravám vzhledu torny, které vycházely z praktických zkušeností a z nutnosti úsporných opatření. Polní výstroj, kterou měl každý voják složenou podle předpisu, vážila nejméně 25 kg. V roce 1915 přibyla ještě plynová maska v ocelovém pouzdře.

Pěšáci bojovali ničím nechráněni na otevřeném prostranství. Dlouhodobým pobytem na frontě získali dovednost rozpoznat podle hvízdotu letící střely míru jejího nebezpečí a vzdálenost, z jaké byla vystřelena. Někteří byli časem tak otupělí, že se přestali kulek bát. Před palbou z kulometů se mohli chránit překážkou

z balvanů, zákopy, ukrytím v kaverně. Nebezpečné byly miny, proti kterým byli vojáci opravdu bezmocní. Protože se na nebi často objevovaly světlice, bylo nutné, aby voják věděl, před čím ho varují. Tři červené byly znamením pro dělostřelectvo, aby spustilo palbu. Bílé osvětlovaly v noci terén. Žlutá světlice upozorňovala na nebezpečný plyn. Před ním se vojáci chránili maskami, které však těsnily nedokonalé, takže způsobovaly dýchací potíže, slzení a pálení očí.

Pro vojáky bylo velice důležité spojení s domovem. Již 19. 7. 1914, den poté, co Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku, byla zřízena c. k. polní pošta, která zadarmo doručovala korespondenční lístky i pohlednice z fronty do zázemí a obráceně. Proto na nich nenajdeme známku a místo adresy je uvedeno pouze jméno vojáka a číslo polní pošty. Současně bylo zrušeno i listovní tajemství. Veškerá korespondence podléhala vojenské cenzuře, dopisy se nesměly zalepovat. První, kdo je zkontroloval, byl velitel. Ve Vídni byl dokonce zřízen cenzurní úřad, kterým korespondence z fronty procházela. Pokud se v listovní zásilce objevila nějaká důležitá informace, která by mohla prozradit např. pozice vojska, bylo místo začerněno, popřípadě byl dopis zničen. Válečné pohlednice vydával především Rakouský červený kříž. Nejčastějším motivem byly tištěné kresby nebo malby, které zachycovaly idylický vývoj války. Postava vojáka se objevovala i na dopisnicích s velikonoční, vánoční a novoroční tematikou. V módě byly ateliérové snímky vojáků tištěné jako pohlednice. Časem se objevovaly i fotografie, které zachycovaly skutečnou podobu války – prostředí zákopů, zpusťšenou krajinu, pohled do nemocnice. Kromě korespondence se během války mohli vojáci dostat i na pár dní domů. Mezinárodní červený kříž vydával speciální korespondenční lístky se svým znakem, byly určeny pro vojáky v zajateckých táborech, aby mohli napsat domů. Zajímavé byly růžové lístky, které dostávali ranění zadarmo v nemocnici. Na nich byl již předtištěný zdravotní stav vojáka, který dotyčný jen označil křížkem.

Krutost války poznamenala i ráz krajiny, fronta byla zpustošena hustou sítí zákopů, překážkami z ostnatých drátů, krátery po explozích granátů. Byla poničena stavení. Nejhorší pohled byl zjara, když začalo tát. Odhalilo se to, co během dlouhých a krutých měsíců milosrdně zasypával sněh. Pro padlé vojáky se zakládaly hřbitovy. Území bylo poseto i narychlo navršenými rovy s křížem, který byl zhotoven nejčastěji jen ze dvou větví svázaných provazem. Proto ostatky mnohých vojáků leží daleko od naší vlasti často na neznámém a zapomenutém místě.

Válka nebrala konce, síly byly téměř vyrovnané. Jaký sled hlavních událostí urychlil její závěr?

Počátkem roku 1917 došlo k bloádě států ústřední mocnosti, což způsobilo nedostatek potravin nejen v zázemí, ale i na frontě. Zásoby rychle docházely, ceny jídla prudce stoupaly, a tím rostla nespokojenost lidí.

Významnou roli v průběhu války sehrála i Únorová revoluce v roce 1917, při které byla svržena vláda cara Mikuláše II. a moc v zemi převzala prozatímní vláda. Ta brojila proti všemu, co bylo spojeno carským režimem. Následkem toho zanikla carská armáda, v jejímž čele stáli vynikající důstojníci, kteří měli zkušenosti z rusko-japonské války z let 1904–1905 a byli odhodláni bojovat za svého cara. Je třeba připomenout, že rozloha země umožňovala carskému Rusku nevyčerpatelný přísun vojáků na frontu a neomezenou zemědělskou produkci. Proto byla milionová masa vojáků skutečným nebezpečím pro státy ústřední mocnosti. Nyní ale došlo k jejímu rozkladu a zmatení vojáci, zvyklí poslouchat autoritu, se rozutekli do svých domovů. Východní fronta přestala existovat.

Sled událostí ovlivnil i vstup USA do války v dubnu 1917.

Obávané Rusko bylo ochromeno občanskou válkou a Velká říjnová socialistická revoluce způsobila, že se k moci dostali bolševici.

Podepsáním Brestlitevského míru v březnu 1918 došlo k rozpadu východní fronty a Rakousko-Uhersko s Německem mohly svoji pozornost soustředit na jižní frontu, do Itálie a Rumunska. Z Ruska se podařilo přesunout téměř milion vojáků a zajatců, kteří posílili stavy ústřední mocnosti. Časem se ale ukázalo, že většina těchto vojáků považovala nasazení života pro Rakousko-Uhersko za přežitek, podle čehož se také na frontě chovali.

Rakousko-uherská armáda se i přes nepřízeň osudu snažila nadále udržet kázeň a řád. Dařilo se jí to díky výtečně zorganizované administrativě a německému pořádku. Velení podporovalo svou armádu morálně. K utužování vojska patřila například polní cvičení. Obávaným prostředkem byly tělesné tresty, které byly nejčastěji udíleny za nedobrovolné opuštění posádky a drobné krádeže, ale také za mnohem menší přestupky – například za sněžení rezervní konzervy. Tu mohl voják otevřít pouze se souhlasem velitele. Stále platilo pravidlo, že každý zajatý legionář byl považován za vlastizrádce. Pro výstrahu byl oběšen a na krk mu byla pověšena tabulka s potupným textem. Vojáci byli zvyklí i na dlouhé pochody, cvičení, vojenskou drezuru.

Svoji chabrost dokázali věrní vojáci rakousko-uherské armády v klíčové bitvě na Piavě, ke krutým bojům došlo 15.–23. června 1918, kdy na rakouské straně zahynulo 60 000 vojáků. Mužstvo císaře pána trápil hlad. Denní příděl kukuřičného chleba klesl až na 120 g a masa na 70 g. Je až neuvěřitelné, že vojáci za těchto okolností dokázali bojovat tak, že italský dobový tisk o nich psal jako o ukázněných, houževnatých a poslušných vojácích, kteří mají respekt ke svým nadřízeným a raději by se nechali zabít, než by padli do zajetí. To svědčí o tom, že habsburská armáda byla stále nebezpečným soupeřem.

Čas a historické události pátého válečného roku však ústředním mocnostem neúprosně ubíraly síly.

Vojáci byli unavení, zesláblí a hladoví. Zásoby potravin byly vyčerpané. Nebyly už žádné ročníky, které by mohly nahradit raněné a mrtvé vojáky. Je až neuvěřitelné, že dál bojovali i ti, kteří byli již třikrát raněni a vždy uzdraveni. Nedostatek vojáků byl nahrazován zbraněmi. Lehké kulometry nosili vojáci na zádech, ale s těžkými to bylo složitější, protože byly těžkopádné a museli je tahat koně a soumaři.

Velení se snažilo izolovat věrné pluky od vojáků, kteří přijížděli z východní fronty a byli načichlí myšlenkami revoluce a touhou po míru, takže odmítali poslušnost. Na frontu se dostávaly noviny, ve kterých se otevřeně hovořilo o národnostních otázkách. Není divu, že v takové situaci bylo již na začátku října zřejmé, že se rakousko-uherská fronta začne v Itálii hroutit.

Na frontě v horách vojáci neměli ani tušení, že v den, kdy Karel I. nabízel státům Dohodu mír, vzniklo Československo. Dál bojovali. Když bylo 3. listopadu mezi Rakousko-Uherskem a Spojenci podepsáno příměří, roznesla se mezi vojáky na frontě zpráva, že válka skončila. Propukla velká euforie a většina z radosti začala strhávat „jablíčka“ – odznaky rakouských vojáků. 4. listopadu vojáci dostali rozkaz, že mají co nejrychleji opustit Itálii. Po silnicích pospíchaly davy vojáků, všichni se těšili domů a nikdo nechtěl zůstat pozadu – co kdyby padl do italského zajetí. Mezi vojáky tak končila opravdová přátelství, která vznikala na základě těžkého osudu a nebezpečí. Jednou ze zajímavostí je, že byla vojákům z vojenské rakousko-uherské pokladny vyplacena měsíční gáze. 9. 11. německý císař Vilém abdikoval a 11. 11. 1918 v 11 hodin bylo podepsáno příměří, kterým Velká válka konečně skončila.

Cestou domů byly vojákům na hranicích nově vzniklých států zabavovány zbraně a i některé osobní věci. Touha po domově, která jim pomáhala překonávat ty nejkřutější chvíle, byla velká. Jejich vojenské zásluhy, oddanost a houževnatost ale měly být zapomenuty. Když se vojáci vrátili do vlasti, byla rakouská vyznamenání bezvýznamná a útrapy nedůležité. Měli bychom však uchovat památku na všechny vojáky bez ohledu na to, jestli bojovali na jedné, nebo na druhé straně.

Je na místě, abychom vzpomněli na jména těch, kterým vzala 1. světová válka život.

Z Dolního Slivna daleko od vlasti padli: František Pařízek (3. 9. 1915 na ruském bojišti), Václav Žežulka (1915 v Albánii), Jan Janata (1915 v Polsku), Josef Srb (1916), Václav Herajna (15. 8. 1917 na ruské frontě), František Svoboda (8. 6. 1917 na italské frontě), Václav Dvořák (8. 4. 1917 v Jase v Rumunsku). Z Dolního Slivna na následky zranění zemřeli: Josef Zdobinský (březen 1915 v Rusku), František Tuzar (24. 5. 1921 v Dolním Slivně), Václav Pomahač (26. 6. 1915 v Dolním Slivně), Štěpán Martinovský (23. 2. 1916 v Tyrolích), Karel Šubrt (říjen 1916), Václav Netřebický (17. 3. 1916 ve Skadaru), Antonín Moravec (24. 4. 1916 v Jihlavě), Josef Horčic (19. 3. 1917), Josef Švanda (14. 2. 1918), Alois Horčic (30. 8. 1918), František Hodboď (19. 4. 1921 v Dolním Slivně). Mezi oběti války patří i Josef Maštaliř a Karel Kálecký, kteří byli nezvěstní od roku 1918.

15 mužů bylo zraněno, patřili mezi ně: Karel Pavlíček (25. 8. 1914 u Lublína), Václav Mudroch (1914 na italské frontě), Josef Urban (1914 u Asiacy na italské frontě), Václav Fiala (1915 u Krakova), František Švejda (1915 u Lucku), Jaroslav Makovička (1915 na italské frontě), Václav Pelc (1. 11. 1915 na Stochodu), Václav Svoboda (1915 na Sanu), Pavel Groušl (1915 v Pilzemu na Haliči), František Uher (1916 v Albánii), Josef Hála (26. 5. 1916), Josef Zíta (6. 6. 1916 u Rawy Ruské), během roku 1916 byli třikrát zraněni Josef Křížek a Karel Fuksa, Josef Netřebický (30. 10. 1918 na italské frontě).

Je zajímavé, že během války bylo zajato na ruské frontě šest mužů, z nichž jen František Vodolan se nestal ruským legionářem. V italském zajetí byl Josef Netřebický.

Ve městech i vesnicích vznikaly po 1. světové válce pomníčky na paměť obětí. Ve Slivně je pamětní deska umístěna v zádveří sokolovny, nechal ji zhotovit na vlastní náklady pan MUDr. František Svoboda, aby uctil památku padlých členů Sokola.

V podzimmním čísle se můžete těšit na zakončení tématu, které jsem věnovala 1. světové válce, řečené také Velká válka.

Veronika Matiasovitsová

P.S. S Františkem Hálou (viz foto) je to trochu záhada, na kterou odpovím příště.

Hasiči

Obecní ples

Ohlédnutí za kulturními akcemi obce

Bruslení

Masopust

